

Athanasius Schneider püspök a családszinódusról

A következő Athanasius Schneiderrel az Astana-i (Kazasztán) Boldogságos Szűzről nevezett egyházmegye segédpüspökével, a Kazah Püspöki Konferencia tikarával készült interjú a lengyel Polonia Christiana folyóiratban jelent meg. Az interjút Dr. Isabella Parowicz készítette. A magyar fordítás a lengyel eredeti alapján, lektorálása a püspök által átnézett német nyelvű szöveg alapján készült. <http://gloria.tv/media/RGNWdi3anRQ>

1. Mit gondol Püspök Atya az épp befejeződött családszinódussal kapcsolatban? Mi annak üzenete a család számára?

A szinódus alatt voltak pillanatok a nyilvánvaló manipulációra bizonyos papok részéről, akik kulcspozíciókat foglaltak el a szinódus szerkesztőségében és vezetésében. A közbülső dokumentum (*Relatio post disceptationem*) kétség kívül előzetesen megalkotott dokumentum volt, bármiféle tényleges kapcsolat nélkül a szinódusi atyák valódi nyilatkozataival. A homoszexualitással, szexualitással, és az új kapcsolatban élő elváltak szentségekhez járulásával kapcsolatos szövegek rejtett neopogány ideológiát mutatnak. Az Egyház történetében sosem fordult elő, hogy ilyen heterodox szöveget publikáljanak, mint a katolikus püspökök pápa által vezetett hivatalos találkozásának dokumentumát, még akkor sem, ha ennek a szövegnek csak előkészítő jellege volt.

Hála Istennek és a hívők imáinak az egész világról, a szinódusi atyák jelentős része határozottan elutasította ezt a típusú programot, ami a fentebb említett három témában a mi időnk romlott és pogány *mainstream* (főáram) morálját mutatja, amelyet a politikai nyomás eszközeivel, és a szinte mindenható tömegmédiával érvényesítenek híven a gender nemzetközi pártjának elveihez.

Egy ilyen szinódusi dokumentum, még ha csak előkészítő is, valódi szégyen, és annak mutatója, hogy az antikeresztény világ szelleme milyen mértékben beférkőzött az Egyház életének ilyen fontos szféráiba. A következő generációknak és történészeknek ez a dokumentum fekete foltként marad meg a Vatikán becsületén, amely beszennyezte az Apostoli Szék becsületét. Szerencsére a *Szinódusi Atyák Üzenete* igazán katolikus dokumentum, amely kifejezi az isteni igazságot a családdal kapcsolatban, a problémák mélyebb okainak, azaz a bűnnek elhallgatása nélkül. A katolikus családoknak valódi bátorságot és vigasztalást ad.

Néhány idézet: „Ezek között a kihívások között meg kell említeni a léttel járó fáradtságot, elegendő, ha egy fogyatékkal élő gyermekre, egy súlyos betegségre, az öregek idegrendszeri leépülésére, egy szeretett személy halálára gondolunk. Csodálatra méltó sok család nagylelkű hűsége, akik e megpróbáltatásokat bátran, hittel és szeretettel élik meg, s nem úgy tekintenek ezekre, mint olyasmire, ami elszakít vagy lesújt, hanem mint amit ajándékként kaptak, s amit maguk ajándékba adhatnak, meglátva a szenvedő Krisztust a beteg emberi valóságban... Ebben a fényben látjuk, hogy a házastársi szeretet, amely egyedüli és felbonthatatlan, megmarad az emberi korlátok számos nehézsége ellenére, ez az egyik legnagyobb csoda, még ha közben ez a leggyakoribb is. Ez a szeretet a termékenység és az életadás által növekszik, s ez nem csupán a gyermeknemzést jelenti, hanem az isteni élet továbbadását is a gyermekek keresztsége, nevelése és hitre oktatása révén. Előttetek jár Jézus, Mária és József családjának a jelenléte, az ő szerény otthonukban.”

2. Aki az egyházi tanítás erkölcsi kérdésekben való megváltoztatását várta (mint pl. az újra házasodottak szentáldozáshoz engedése, vagy bizonyos homoszexuális élettársi közösségeknek az engedélyezése) annak a záródokumentum minden bizonnyal csalódást okozott. De vajon nincs-e meg a veszélye annak, hogy az egyház számára alapvető tanok megváltoztatása ajtókat nyithat jelentős visszaéléseknek és hasonló próbálkozásoknak az egyházi tanítás revíziójára a jövőben?

Egy isteni parancsolat, ebben az esetben a hatodik parancsolat, a szentségi házasság abszolút szétválaszthatatlanságáról, vagy az Isten által megállapított elv, hogy súlyos bűnben élő emberek nem járhatnak Szentáldozáshoz, mint ahogy Szt. Pál tanít a Szentlélektől sugallt 1Kor11,27-30 levél figyelmeztetésében, nem lehetnek vita tárgyai, amiképpen nem lehet vita tárgya például Krisztus istensége.

Egy olyan személyt, aki a házasság felbonthatatlan szentségi kötelékében van, és aki ennek ellenére folyamatosan egy házassághoz hasonló kapcsolatban mással él, Isten törvényének megfelelően nem lehet a szentáldozáshoz engedni. Egy ilyen személynek egy nyilvános egyházi nyilatkozattal megengedni azt, hogy szentáldozáshoz járuljon, az a keresztény házasság felbonthatatlanságának a tagadását jelentené, és egyúttal semmissé tenné Isten hatodik parancsát: *Ne törj házasságot!*

Semmilyen emberi intézménynek, még a pápának vagy a zsinatnak sincs hatalma vagy kompetenciája mérlegelni, még ha a legenyhébb és legkevésbé közvetett módon is, semelyik parancsolatot a tőzből, sem Krisztus isteni szavait. *Amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza* (Mt 19,6). Ezt a világító igazságot figyelmen kívül hagyva, amelyet szüntelenül és változatlanul – mert változatlan – tanított az Egyházi Tanítóhivatal egészen a mi időnkig, például Szent II. János Pál *Familiaris Consortio* enciklikájában, a katolikus Egyház katekizmusába és XVI. Benedek tanításában, a szinóduson szavaztak az úgynevezett új kapcsolatban élő elváltak szentáldozáshoz való járulásának a kérdéséről. Ez a tény önmagában igen mélyreható, mert megmutatja a klerikális arroganciát az isteni igazságokkal és Isten szavával szemben. Az a próbálkozás, hogy isteni igazságról és Isten szaváról szavazzon az ember, nem méltó azokhoz, akiknek, mint a Tanítóhivatal képviselőinek buzgón kellene átadniuk a depositum fidei-t, az isteni hitletéteményt.

Az új kapcsolatban élő elváltak szentáldozáshoz engedésével ezek a püspökök saját, új tradíciót állítanak fel, és áthágyják Isten parancsát. Krisztus vádolta a farizeusokat és az írástudókat emiatt (Mt 15,3). A helyzetet még rontja, hogy ezen püspökök Krisztus szavához való hűtlenségüket próbálják legitimálni ilyen típusú érvek mögé menekülve: „pasztorális szükséglet, irgalom, nyitottság a Szentlélekre”. Mi több, a legcsekélyebb félelem vagy skrupulusok nélkül gnosztikus módon elferdítik ezeknek a szavaknak a valódi jelentését, egyúttal a következő címkéket aggatják azokra, akik ezekkel ellenkeznek és védik a változatlan isteni parancsot, és a valódi, nem emberi hagyományt: hajthatatlan, nehézkes, tradicionalista.

A IV. századi nagy ariánus krízis alatt az Isten Fiának istenségét védőket *hajthatatlanoknak és tradicionalistáknak* is nevezték. Szent Atanázt még ki is közösitette Liberius pápa, aki döntését azzal indokolta, hogy Atanázt nem maradt a keleti püspökökkel kommunióban (egységben), akik túlnyomó részt eretnekek vagy részben eretnekek voltak. Ebben a helyzetben Nagy Szt. Bazil megállapította: „A mostani időkben csak egy bűnt büntetnek szigorúan: Atyáink hagyományának szorgos megtartását. Ezen okból a jókat kidobják a helyükről, és a sivatagba száműzik.”

Azok a püspökök, akik támogatják az új kapcsolatban élő elváltak szentáldozáshoz járulását, új farizeusok és írástudók, mivel elhanyagolják Isten parancsát, hozzájárulva ahhoz, hogy ezeknek az embereknek a testéből és szívéből még több *házasságtörés származzék* (Mt 15,19). Látszólag „tisztá” megoldást szeretnének; önmaguk is „tisztának” szeretnének látszani azok szemében, akiknek hatalmuk van – a média, és a közvélemény szemében. Amikor viszont azon a bizonyos napon Krisztus ítélőszéke elé állnak, bizonyosan nagy rémületükre fogják meghallani az Ő szavát: *Törvényeimet miért sorolgotod, miért emlegeted szövetségemet? Te, aki gyűlölöd a fegyelmet, és megveted szavamat (...) a házasságtörővel szövetkezteél* (Zsolt 50,16-19).

A szinódus záródokumentuma sajnos tartalmaz egy bekezdést az új kapcsolatban élő elváltak szentáldozáshoz járulásának a kérdésében tartott szavazásról. Ez az ügy nem kapta meg a szükséges kétharmados szavazatot, ami viszont semmiben sem változtatja meg a nyugtalanító és meglepő tény, hogy a jelenlevő püspökök abszolút többsége a szentáldozáshoz engedés mellett szavazott az újravezetett elváltak számára, tükrözve ezzel a mai idők katolikus püspöki hivatalának tragikus lelki minőségét.

Szomorú tény, hogy ez a rész, ami nem kapta meg a támogatáshoz szükséges minősített többséget, megmaradt a dokumentum végleges verziójában, és szét lesz küldve minden egyházmegyébe további megvitatás céljából. Minden bizonnyal egyedül csak a tanításbeli tájékozatlanságot fogja növelni a papok és a hívek között, azt az érzést keltve, hogy az isteni parancsolatokat, Krisztus tanítását és Szt. Pál apostol szavait átadták emberi döntéshozók csoportjainak kezébe. Az egyik bíboros, nyíltan és határozottan támogatva az új kapcsolatban élő elváltak szentáldozáshoz járulásának engedélyezését, sőt még a bevezető *Relatio*-ban lévő szégyenletes mondatokat a homoszexuálisok „házasságával” kapcsolatban, elégedetlenül a dokumentum végleges verziójával, szemtelenül megjegyezte: „A pohár félig van tele”. A képben maradvány gondolatát folytatva „azon kell tehát dolgoznunk, hogy a jövő évi szinódus alatt teljesen tele legyen.” Erősen kell azonban hinnünk, hogy Isten eloszlatja a hazugság, a hűtlenség és árulás szándékait. Krisztus

megbízhatóan tartja saját Egyházának hajókormányát ilyen nagy vihar közepette. Hiszünk és bízunk Abban, aki valóba rendelkezik az Egyházzal – a mi Urunkban, Jézus Krisztusban, aki az igazság.

3. Korunkban a család elleni súlyos támadást élünk meg. Ezt a támadást a tudomány területén egy óriási zavarodottság kíséri az ember identitását és az emberi identitást illetően. Sajnos vannak az egyházi hierarchiának olyan képviselői, akik e kérdések tárgyalása közben olyan véleményeket képviselnek, amelyek az Úr tanításának ellentmondanak. Milyen módon kell beszélgetnünk azokkal az emberekkel, akik áldozatul esnek a most uralkodó szörnyű tanításbeli zavarnak és megtévesztésnek, hogy megerősítsük a hitüket és segítsük őket az üdvösség útján?

Ezekben a különösen nehéz időkben Krisztus megtisztítja katolikus hitünket, hogy ennek a próbának köszönhetően az Egyház még erősebben tündököljön, és tényleg fénye és sója legyen a neopogány világnak, hála mindenképp az egyházban a „kicsinyek” hűségének és tiszta, egyszerű hitének. Ez az Ecclesia docta (tanított Egyház) [a docta szó ugyanakkor tanultat, műveltet is jelent] a mai időkben megerősíti az Ecclesia docens-et (tanító Egyházat, vagyis a Tanítóhivatalt) hasonló módon, miként a IV. századi nagy hitbeli krízis idején, amiről boldog J. H. Newman bíboros írt az Arians of the Fourth Century című esszéjében. „Talán azért engedte meg Isten [ezt a nagy hitbeli válságot], hogy az egyházba, amely éppen kijött az üldözöttség állapotából, belevesse az evangélium egy fontos tanítását, hogy nem a bölcsek és hatalmasok, hanem a jelentéktelenek, a tanulatlanok az egyház igazi erőssége. A pogányságot elsősorban az egyszerű hívők döntötték meg. A hívők Athanasius és az egyiptomi püspökök vezetése alatt, és egyes helyeken püspökeik és papjaik támogatását is élvezve, ellenálltak a legvadabb eretnokségeknek... Ennek a mérhetetlen zavarodottságnak az idején hirdették ki, érvényesítették és védték meg Urunk istenségének a dogmáját. Emberileg szólva inkább az „Ecclesia docta” (tanított egyház), mint az „Ecclesia docens” (tanító egyház) védte meg. A püspökök többsége feladatához hűtlenné vált, mialatt a hívek összessége hű maradt a keresztséghez. Hol a pápának, hol egy pátriárkának, hol egy metropolitának, hol egy jelentős püspöknek, hol egy egyetemes zsinatnak voltak olyan megnyilatkozásai, amiket nem kellett volna mondaniuk vagy tenniük, ami a kinyilatkoztatott igazságot elsötétítette és kompromittálta. A másik oldalon a keresztény nép az isteni gondviselés vezetésével az egyházi erőssége volt egy Athanasiusnak, Hilariusnak, Vercelli Eusebiusnak és más nagy és egyedülálló hitvallóknak, akik a hívők nélkül nem maradhattak volna talpon. (Arians of the Fourth Century, 446, 466 old.).

Biztatnunk kell az egyszerű katolikusokat, hogy maradjanak hűségesek a katekizmushoz, amelyet nekik megtanítottak; Krisztusnak, az Evangéliumban leírt világos szavaihoz; hűség ahhoz a hithez, melyet apjuk, nagyapjuk adott át nekik. Tudományos köröket és konferenciákat kell szerveznünk az egyház örök tanításáról a házasság és a tisztaság kérdésében, amelyekre elsősorban fiatalokat és házaspárokat kell meghívni. Meg kell mutatnunk a tisztaságban való élet szépségét, a keresztény házasság és család szépségét, a kereszt és az áldozat nagy értékét az életünkben. Még gyakrabban kell a szenteket és követésre mintát adó embereket példaképnek állítani, akik megmutatták, hogy noha a test ugyanolyan kísértéseitől szenvedtek, a pogány világnak ugyanazt az ellenségeskedését és gúnyát viselték el, mégis Krisztus kegyelmével boldog életet éltek tisztaságban, keresztény házasságban és családban. A hit – tiszta és teljes katolikus és apostoli hit – legyőzi a világot (Vö: 1Jn 5,4).

Létre kell hoznunk és támogatnunk kell tiszta szívű fiatalok csoportjait, családok csoportjait, a házassági eskü hűségének megtartására odaadott katolikus házaspárok csoportjait. Csoportokat kell szerveznünk, melyek az erkölcsi és anyagi válságot megelőző családokon segítenek, valamint egyedülálló anyákon, a külön élő házaspárokat imával és tanáccsal segítő csoportokat. Támogatnunk kell a csoportokat és önálló személyeket, akik tapintatos módon segíteni fognak az elvált és újra „házassági kötelékben” élő embereknek, elindítva náluk az alapos megtérés folyamatát, aminek során alázattal beismerik bűnös állapotukat, amelyben vannak, és Isten kegyelmével elhagyják bűneiket, amelyek sértik Isten parancsait és a házasság szentségét. Csoportokat kell létrehozni, melyek megfelelő érzékkel fognak segíteni a homoszexualitásra hajlamos embereknek rátérni a keresztény megtérés útjára – az erkölcsös élet örömteli és szép útjára – és végül diszkrét módon felajánlják nekik a pszichológiai kezelést. A neopogány világban velünk élő kortársainknak meg kell mutatnunk és hirdetnünk kell a krisztusi tanítás megszabadító Jó Hírét: hogy Isten parancsolatai

(még a hatodik is) okosak és szépek. *„Az Úr törvénye tökéletes, enyhíti a lelket. Az Úr tanúsága megbízható, a balgát bölccsé teszi. Az Úr parancsai egyenesek, földérik a szívet, útmutatása érthető, megvilágítja a szemet”* (Zsolt 19,8-9).

4. A szinódus alatt Stanisław Gadecki poznani érsek és más, a hierarchia magas posztjain lévő nyilvánosan kifejezték egyet nem értésüket azzal, hogy az ülések eredményei eltávolodnak az Egyház örök tanításától. Lehet táplálni a reményt, hogy ebben a zavarodottságban a papság és azon hívők, akik mostanáig tudatlanok maradtak, ráébrednek arra, hogy magának az Egyháznak kebelén vannak emberek, akik aláássák Jézus Krisztus tanítását?

A lengyel katolicizmusnak nagy megtiszteltetést hoz az a tény, hogy a Lengyel Püspöki Konferencia vezetője, Gadecki érsek, olyan egyértelműen és bátran védte a krisztusi igazságot a házasságról és az emberi szexualitásról, magát ezzel Szent II. János Pál igazi lelki fiaként bemutatva. George Pell bíboros nagyon találóan jellemezte a szinódus alatti liberális szexuális agendát és az újraraházasodott elváltaknak állítólagosan irgalmas szentáldozáshoz járulásának engedélyezését úgy, hogy ez csak a jéghegy csúcsa, egy sajátos „trójai ló” az Egyházban.

Hogy az Egyház kebelén vannak emberek, akik aláássák az Úr Jézus tanítását, nyilvánvaló tényé lett az egész világ szemében, köszönhetően az internetnek, valamint néhány katolikus újságírónak, akik nem közömbösek az iránt, hogy mi történik a katolikus hittel, mely számukra Krisztusnak a kincse. Örömmel éreztem, hogy némely katolikus újságírók, valamint internetes bloggerek Krisztus jó katonáiként viselkedtek, felfedve a Jézus örök tanítását feszegetők állásait. A bíborosoknak, püspököknek és papoknak, katolikus családoknak és fiatal katolikusoknak világosan ki kell mondaniuk: *Nem alkalmazkodom ennek a világnak a neopogány szelleméhez, még akkor sem, ha némely püspökök és bíborosok hirdetik is azt. Nem fogadom el azt, hogy Isten szent irgalmát csalfa és álnok módon kihasználják, valamint, hogy egy „új Pünkösdről” beszéljenek félrevezető módon. Megtagadom a tömjén égetését a gender ideológia, az újraraházasodás és a konkubinátus istensége előtt. Még ha a püspököm így is tenne, én nem fogok így cselekedni. Isten kegyelmével inkább szenvedni akarok, mint hogy Krisztus teljes igazságáról lemondjak az emberi szexualitás és házasság kérdésében.*

Tanúk győzik meg a világot, nem tanítók – mondta boldog VI. Pál az *Evangelii muntiandi* című enciklikájában. Az Egyháznak és a világnak valóban sürgősen szüksége van félelem nélküli és őszinte tanúkra a teljes igazságról Isten parancsolataival és akaratával kapcsolatban, a teljes igazságról, hogy mit mondott Krisztus a házassággal kapcsolatban. A mai egyházi farizeusok és írástudók, akik a püspöki és bíborosi hivatalokban dolgoznak, püspöki öltözetben égetik a tömjént a gender és a konkubinátus ideológiájának neopogány istenségei előtt, senkit sem győznek meg a Krisztusban való állhatatos hitről, és arról, hogy késznek kell lenni életünket adni Őérte.

Valóban így van: *az Úr hűsége örökké tart* (Zsolt 117,2), *Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké* (Zsid 13,8), és *az igazság megszabadít titeket* (Jn 8,32). Ez az utóbbi mondat kedvenc bibliai idézete volt II. János Pál pápának, a család pápájának. Hozzá lehet tenni: a kinyilatkoztatott és változatlan formában átadott isteni igazság az emberi szexualitásról és a házasságról valódi szabadságot hoz a lelkeknek az Egyházban és azon kívül.

Az Egyház válsága, valamint némely kortárs püspök rossz erkölcsi és tanításbeli példájának idején Szent Ágoston ezekkel a szavakkal vigasztalta az egyszerű hívő embereket: *Bármilyenek is legyünk, mi püspökök, ti legyetek biztosak, akiknek Isten az Atyátok az Egyház az Anyátok”* (*Contra litteras Petiliani III, 9, 10*)